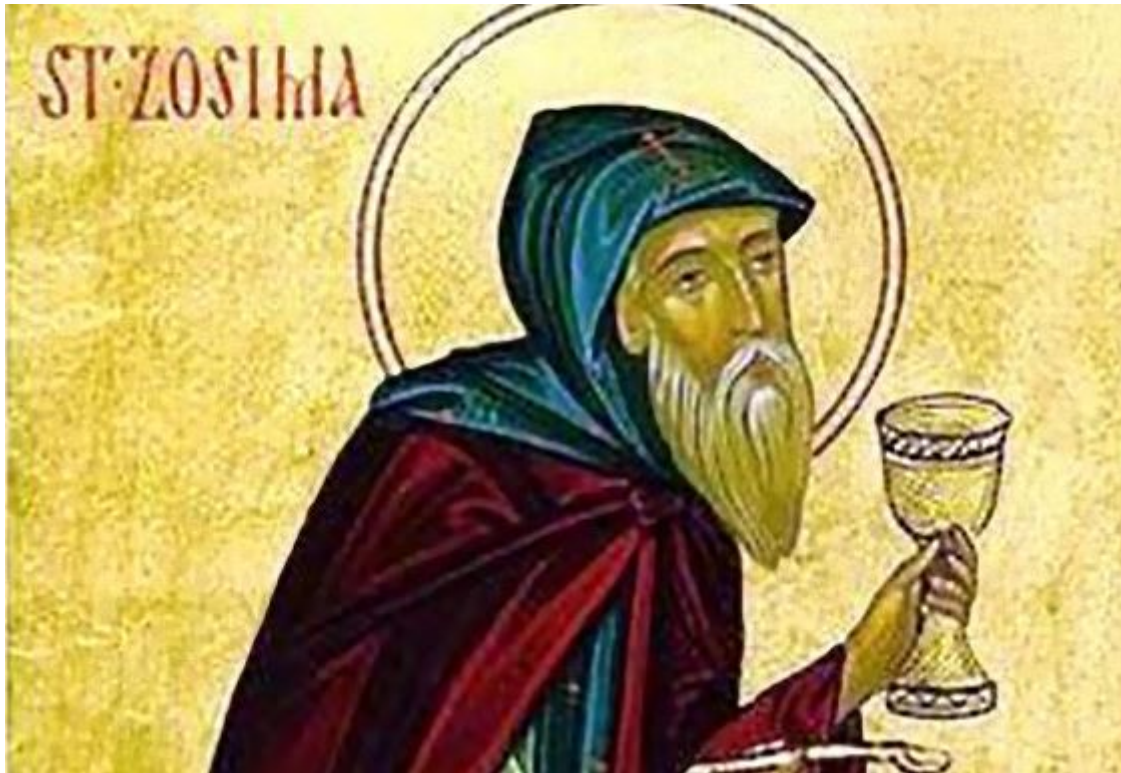

Αββάς Ζωσιμάς: Δεν είναι οι εντολές του Χριστού βαριές, αλλά τα θελήματα τα πονηρά!

/ Πνευματικά Αποσπάσματα

Αββάς Ζωσιμάς

Κεφάλαια ωφέλιμα

Συνέχεια από εδώ: <http://www.pemptousia.gr/?p=382937>

1. Και έλεγε ο μακάριος:

Η ψυχή θέλει να σωθή, αλλά όταν ποθή τα μάταια και ασχολήται με αυτά, αποφεύγει τους κόπους· διότι στην πραγματικότητα δεν είναι οι εντολές βαρείες, αλλά τα θελήματα τα πονηρά. Διότι συνηθίζουμε, και από φόβο της θάλασσας και από φόβο των ληστών, να καταφρονούμε τα πάντα και να ρίπτουμε τα πράγματα αδίστακτα, αν και γνωρίζουμε ότι ολίγο αργότερα θα αποθάνουμε.

Αλλ' όμως για χάρι της σύντομης επιβιώσεως καταφρονούμε τα πάντα και νομίζουμε ευτυχία εάν, αφού χάσουμε τα πάντα, σώσουμε τους εαυτούς μας ή από ληστές ή από θάλασσα. Και αυτός που πριν από ολίγο έκανε σαν μανιακός για να

κερδήση ένα οβολό, προθύμως τα ρίπτει όλα απλώς και μόνο για να κερδήση την πρόσκαιρη ζωή.

Γιατί δεν σκεπτόμαστε αυτά για την αιώνια Ζωή;

Γιατί ο φόβος του Θεού δεν ισχύει τόσο, όσο ισχύει ο φόβος της θάλασσας, όπως είπε ο άγιος;

2. Προς απόδειξι δε αυτών ο μακάριος διηγόταν την εξής ιστορία που την είχε ακούσει από κάποιους.

Κάποτε ένας λιθουργός, που τον λένουν καβιδάριο* έχοντας πολυτίμους λίθους και μαργαριτάρια, ανέβηκε σε πλοίο μαζί με τους υπηρέτες του για να ταξιδεύση με σκοπό την εμπορία τους. Συνέβηκε δε να συμπαθήση ένα υπηρέτη του πλοίου, που τον υπηρετούσε και απολάμβανε και ο ίδιος κοντά του, τρώγοντας από όσα έτρωγε.

Κάποια ημέρα άκουσε αυτός ο υπηρέτης τους ναύτες να ψιθυρίζουν και να συμφωνούν να ρίψουν στην θάλασσα τον καβιδάριο για χάρι των πολυτίμων λίθων. Έπειτα ο υπηρέτης ήλθε με πολλή στενοχώρια προς τον ελεύθερο πολίτη για να τον υπηρέτηση κατά την συνήθεια.

Και τον ερωτά αυτός «γιατί είσαι στενοχωρημένος σήμερα»; Εκείνος επιφυλάχθηκε και δεν είπε τίποτε.

Πάλι τον ερώτησε, «ειπέ μου αληθινά, τι έχεις»; Τότε άρχισε να κλαίη και του λέγει ότι «αυτό και αυτό αποφάσισαν οι ναύτες εναντίον σου».

Του λέγει, «είναι αλήθεια»; Αποκρίθηκε, «ναι, έτσι συμφώνησαν».

3. Τότε προσκαλεί τους υπηρέτας του και τους λέγει· «Ό,τι σας ειπώ, κάνετε το χωρίς δισταγμό».

Απλώνει λοιπόν ένα σενδόνι και αρχίζει να τους λέγη «Φέρετε τα θησαυροφυλάκια». Και τα έφεραν.

Και αφού τα άνοιξε άρχισε να απλώνη τα πετραδάκια και όταν τα ετοποθέτησε όλα είπε τα εξής·

«είναι ζωή αυτή; Γι' αυτά εδώ κινδυνεύω θαλασσομαχώντας και σε λίγο αποθνήσκω χωρίς να πάρω τίποτε μαζί μου από τον κόσμο τούτο»!

Και λέγει στους υπηρέτες του, «αδειάσατέ τα όλα στην θάλασσα».

Και αμέσως με τον λόγο του τα έρριψαν όλα στην θάλασσα, και εδοκίμασαν

έκπληξι οι ναύτες και η απόφασίς τους εματαιώθηκε.

4. Και έλεγε ο μακάριος:

Ας παρατηρήσωμε, πως όταν ξεκίνησε ο καλός λογισμός του, έγινε φιλόσοφος με έργα και λόγους, και αυτό για να κερδήση μια σύντομη ζωή· και δικαίως έπραξε. Διότι εσκεπτόταν, «εάν αποθάνω, τι έχω να κερδίσω από τους λίθους»;

Κι' μεις δεν υπομένομε μικρή ζημία για χάρι της εντολής του Χριστού. Εάν δε κατ' αρχήν πρέπει να λυπήται κανείς, αυτό πρέπει να γίνεται για τον χαμό αυτού που τον εξημίωσε αλλά όχι για την ζημία των χρημάτων·

διότι εκείνος εξέβαλε τον εαυτό του από την βασιλεία των ουρανών (αφού «οι άδικοι δεν πρόκειται να κληρονομήσουν την βασιλεία του Θεού»), σε σένα όμως που αδικήθηκες σου επροξένησε την ζωή. Πραγματικά λέγει, «χαίρετε και αγαλλιάσθε, διότι ο μισθός σας είναι πολύς στους ουρανούς».

5. Εμείς όμως, περιφρονώντας την λύπη για την απώλεια του μέλους του Χριστού, καθόμαστε και πλέκομε λογισμούς για φθαρτά και ευτελή και εξαφανιζόμενα και ανάξια πράγματα. Πραγματικά δικαίως τιμωρούμαστε. Διότι ο Θεός μας ετοποθέτησε στην τάξι των μελών με κεφαλή τον Χριστό τον Θεό μας, όπως είπε ο άγιος Απόστολος, ότι όλα τα μέλη του σώματος, αν και είναι πολλά, αποτελούν ένα σώμα, όλων δε κεφαλή είναι ο Χριστός.

6. Όταν λοιπόν σε στενοχωρή ο αδελφός, πάντως σε στενοχωρεί σαν χέρι που πάσχει ή σαν οφθαλμός που ασθενεί. Αλλά όμως, αν και πονούμε, ούτε το χέρι κόπτομε ούτε τον οφθαλμό εξορύσσομε, θεωρώντας την αποβολή του καθενός από αυτά μεγάλη ζημία, αλλά και θέτομε επάνω τους την σφραγίδα του Χριστού. Την πολυτιμότερη από όλα τα πράγματα, και παρακαλούμε τους άγιους να ευχηθούν και αναπέμπομε γι' αυτά εκτενείς ευχές, και πέρα από αυτά κατασκευάζομε κολλύρια και έμπλαστρα, για να θεραπεύσωμε το μέλος που πονεί.

Όπως λοιπόν εύχεσαι για χάρι του οφθαλμού ή του χεριού σου, ώστε να υγιάνη και να μη σε στενόχωρη πλέον, έτσι και για χάρι του αδελφού. Εμείς όμως βλέποντας τα μέλη του Χριστού να βλάπτωνται έτσι, όχι μόνο δεν λυπούμαστε αλλά και τα κακολογούμε. Πραγματικό αυτά είναι δείγματα ανθρώπων που δεν έχουν αγαθά σπλάγχνα.

7. Και έλεγε ότι:

Αυτός που έχει σπλάγχνα ελέους ή αγάπη ή συμπάθεια, πρώτα ευφραίνει και ωφελεί τον εαυτό του, έπειτα τον πλησίον, καθώς η κακία αντιθέτως διαλύει και δαμάζει αυτόν που την έχει.

Εάν δε δειχθή ότι τάχα βλάπτει τον πλησίον, ή σε χρήματα ή σε δόξα, ή εάν φανή

έως το σώμα η βλάβη, εκβάλλει τον εαυτό του από την ζωή.

8. Και έλεγε εκείνο το ρητό, ότι «ό,τι δεν βλάπτει την ψυχή δεν βλάπτει ούτε τον άνθρωπο».

* Αυτός που συλλέγει και εμπορεύεται πολύτιμους λίθους.

Από τον τόμο «Φιλοκαλία των νηπτικών και ασκητικών, Αββά Ησαΐου, αββά Ζωσιμά, αββά Δωροθέου» των εκδόσεων Πατερικά Εκδόσεις «Γρηγόριος ο Παλαμάς». Κείμενο, μετάφραση, σχόλια Παναγιώτης Χρήστου.

Πηγή: pemptousia.gr (Επιμέλεια Στέλιος Κούκος)